

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 14/94

Ústavný súd Slovenskej republiky v pléne vo veci navrhovateľa Obvodného súdu Bratislava I proti Národnej rade Slovenskej republiky o vyslovenie nesúladu § 2 a § 4 ods. 1 a 2 zákona SNR č. 420/1991 Zb. o platových pomeroch sudcov a justičných čakateľov v znení zákona č. 148/1993 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky v ustanoveniach upravujúcich zásadu reálnej deľby moci a rovnosť zložiek štátnej moci na neverejnom zasadnutí 27. januára 1995 takto

r o z h o d o l :

Návrhu Obvodného súdu Bratislava I na vyslovenie nesúladu § 2 a § 4 ods. 1 a 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 420/1991 Zb. v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 148/1993 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky v ustanoveniach upravujúcich zásadu reálnej deľby moci a rovnosť zložiek štátnej moci **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

Obvodný súd Bratislava I podal 26. mája 1994 návrh na začatie konania o súlade zákona SNR č. 420/1991 Zb. o platových pomeroch sudcov a justičných čakateľov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 148/1993 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky. K návrhu bolo priložené uznesenie tohoto súdu sp. zn. 10 C 125/93 z 22. 12. 1993 o prerušení konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku.

Obvodný súd Bratislava I dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka vecí (konanie navrhovateľa JUDr. P. M., B., proti Mestskému súdu v Bratislave, na zaplatenie 10 463 Sk), t. j. zákon č. 420/1991 Zb. v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 148/1993 Z. z. § 2 a § 4 ods. 1 a 2 je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky.

Ustanovenie § 2 zákona č. 420/1991 Zb. v znení zákona č. 148/1993 Z. z. uvádza, že:

(1) Sudcom patrí

- a) základný plat vo výške zodpovedajúcej ich zaradeniu do platovej skupiny a platového stupňa, ak zákon neustanovuje inak,
- b) príplatky podľa tohto zákona.

(2) Predsedovi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky patrí plat vo výške 18 000 Kčs mesačne, podpredsedovi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo výške 15 000 Kčs mesačne.

Ustanovenie § 4 citovaného zákona - Základný plat

(1) Sudcom v jednotlivých platových stupňoch a platových skupinách patrí základný plat, ktorý sa určuje z priemerného platu sudcu...

(2) Priemerným platom sudcu podľa osobitného predpisu sa rozumie plat v 6. platovom stupni a v II. platovej skupine.

Uvedený zákon č. 420/1991 Zb. v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 148/1993 Z. z. je v citovaných ustanoveniach podľa názoru Obvodného súdu Bratislava I: „v rozpore s platnou Ústavou Slovenskej republiky preto, že nerešpektuje rovnocenné postavenie nositeľa súdnej moci s nositeľmi moci zákonodarnej a výkonnej. Ústava Slovenskej republiky z 1. 9. 1992 deklaruje trojdelenie štátnej moci na zákonodarnú, výkonnú a súdnu, ktoré sú rovnocenné, pričom nositeľmi tejto moci sú poslanec, minister a sudca ako ústavní činitelia. Plat poslanca ani plat ministra však nie je viazaný a závislý od praxe.

V rozpore s ústavnou zásadou reálnej del'by moci (štátnej) a rovnosti jej jednotlivých zložiek je podľa názoru súdu definovanie základného platu sudcu podľa § 4 ods. 1 zákona č. 420/1991 Zb., resp. priemerného platu sudcu v § 4 ods. 2 citovaného zákona č. 420/1991 Zb. Toto ustanovenie prakticky znamená, že sudca ako ústavný činiteľ a nositeľ štátnej moci

je rovný s ostatnými nositeľmi štátnej moci až po 15-ročnej praxi na súde druhého stupňa alebo 18-ročnej praxi na súde prvého stupňa.“

Z uvedených dôvodov Obvodný súd Bratislava I podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa § 18 písm. d) zákona č. 38/1993 Z. z., ktorým namieta nesúlady § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 420/1991 Zb. v znení zákona č. 148/1993 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky v jej ustanoveniach upravujúcich:

- a) ústavnú zásadu reálnej del'by moci,
- b) ústavnú zásadu rovnosti jednotlivých zložiek štátnej moci.

Plénum ústavného súdu prijalo návrh Obvodného súdu Bratislava I na ďalšie konanie na svojom neverejnom zasadnutí 6. 10. 1994. Dňa 10. 10. 1994 sa ústavný súd obrátil na predsedu Národnej rady Slovenskej republiky so žiadosťou o vyjadrenie sa k návrhu tohoto súdu, ako i k upusteniu od ústneho pojednávania. Listom zo 7. 11. 1994 (číslo 1320/94-sekr.) predseda Národnej rady Slovenskej republiky uviedol, že: „predmetný návrh neobsahuje označenie konkrétnych ustanovení Ústavy Slovenskej republiky, s ktorými má byť napadnutý zákon v rozpore a tým sa všetky tvrdenia navrhovateľa pohybujú len v rovine teoretických úvah. Keďže predmetné podanie nemá náležitosti podľa § 37 ods. 2 písm. a) zákona č. 38/1993 Z. z., nie je možné sa k nemu meritórne vyjadriť.“. V ďalšom predseda Národnej rady Slovenskej republiky poukázal na doterajšiu prax Národnej rady Slovenskej republiky k návrhom na začatie konania o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že: „...Národná rada Slovenskej republiky nie je príslušná na výklad prijatých zákonov, ani na zaujímanie stanoviska k nim a ich vzťahom k neskoršie prijatým právnym predpisom“. Pokiaľ ide o vhodnosť ústneho pojednávania, predseda Národnej rady Slovenskej republiky citovaným listom oznámil, že na jeho uskutočnení netrvá, a preto ani neustanovuje právneho zástupcu Národnej rady Slovenskej republiky.

Dňa 10. 10. 1994 sa ústavný súd obrátil i na JUDr. H., predsedníčku senátu Obvodného súdu Bratislava I, so žiadosťou o vyjadrenie sa k vhodnosti ústneho pojednávania vo veci. Listom z 31. 10. 1994 (10 C 125/93) dr. H. navrhuje, „aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania v tejto veci, pretože od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci“.

a) Ústavná zásada reálnej del'by moci

Ústava Slovenskej republiky rozdeľuje štátnu moc v Slovenskej republike prostredníctvom jej jednotlivých zložiek na moc zákonodarnú (Národná rada Slovenskej republiky, piata hlava prvý oddiel čl. 72 až 92), moc výkonnú (prezident Slovenskej republiky a vláda Slovenskej republiky, šiesta hlava prvý a druhý oddiel čl. 101 až 121) a moc súdnu (Ústavný súd Slovenskej republiky a súdy Slovenskej republiky, siedma hlava prvý a druhý oddiel čl. 123 až 148). Zásada reálnej del'by moci podľa Ústavy Slovenskej republiky spočíva v tom, že v rámci jej piatej až siedmej hlavy neexistuje ústavou určená možnosť nahradenia (nahradzovania) konaní alebo rozhodnutí tých zložiek štátnej moci, ktoré sú im ústavou zverené v uvedených oblastiach ich právomocí konaniami a rozhodnutiami iných zložiek štátnej moci. Ústava Slovenskej republiky síce v príslušných ustanoveniach svojej hlavy piatej až siedmej obsahuje úpravu vzájomných vzťahov rôznych zložiek štátnej moci (napríklad kontrolná právomoc Národnej rady Slovenskej republiky voči vláde Slovenskej republiky podľa čl. 86 písm. g) ústavy, prijímanie sľubu sudcov a predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky predsedom Národnej rady Slovenskej republiky podľa čl. 89 písm. e) ústavy a i.), avšak neobsahuje ustanovenia, ktoré by umožňovali prelomenie zásady reálnej del'by moci nahradením konania a rozhodovania jednej zložky štátnej moci konaním a rozhodovaním inej zložky štátnej moci. Pokiaľ ide o súdy, čl. 141 ods. 1 ústavy vymedzuje tú oblasť, v ktorej konajú a rozhodujú súdy, keď uvádza: „V Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo ... súdy“. Oddelenosť súdov od iných zložiek štátnej moci je výslovne potvrdená v čl. 141 ods. 2, ktorý určuje, že: „Súdnictvo sa vykonáva na všetkých stupňoch oddelene od iných štátnych orgánov“.

Predmetom konania o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom Slovenskej republiky by preto mohli byť iba také zákony (alebo iné všeobecne záväzné právne predpisy Slovenskej republiky), ktoré by (v rozpore s ústavnou zásadou reálnej del'by moci):

- a) zverovali výkon súdnej moci v oblastiach vymedzených v čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky iným zložkám štátnej moci (odlišným od súdov),
- b) nerešpektovali oddelenosť výkonu súdnictva od iných štátnych orgánov Slovenskej republiky.

Namietané ustanovenie § 2 a § 4 ods. 1 a 2 zákona SNR č. 420/1991 Zb. v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 148/1993 Z. z. sa vzhľadom na uvedené nemôže obsahovo dostať do rozporu s takto vymedzenou ústavnou zásadou reálnej del'by

moci, pretože bez ohľadu na to, akým spôsobom a v akej výške je stanovený základný plat sudcu (§ 2 a § 4 ods. 1 zákona o platových pomeroch sudcov a justičných čakaateľov), tak i priemerný plat sudcu (§ 4 ods. 2 zákona), takáto zákonná úprava nie je v nesúlade (a vzhľadom na jej obsahovú úpravu sa ani nemôže ocitnúť v nesúlade) s ústavnou zásadou reálnej deľby moci, tak ako je uvedená vyššie. Súdny podľa Ústavy Slovenskej republiky vykonávajú súdnicstvo oddelene od iných zložiek štátnej moci bez ohľadu na to, akým spôsobom a v akej výške sa určujú priemerné a základné platy ich sudcom.

b) Ústavná zásada rovnosti všetkých zložiek štátnej moci

Ústavná zásada rovnosti všetkých zložiek štátnej moci znamená, že tieto nie sú navzájom podriadené. Ústava Slovenskej republiky však na príslušných miestach nevyklučuje vzťahy ich vzájomnej zodpovednosti (čl. 114 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý hovorí o zodpovednosti vlády Slovenskej republiky voči Národnej rade Slovenskej republiky), prípadne upravuje aj iné typy ich vzájomných vzťahov. Pokiaľ ide o súdy Slovenskej republiky, čl. 141 ods. 1 ústavy uvádza, že: „V Slovenskej republike vykonávajú súdnicstvo nezávislé ... súdy“ a čl. 144 ods. 1: „Sudcovia sú pri rozhodovaní nezávislí a viazaní len zákonom“. Zatiaľ čo rešpektovaniu ústavnej zásady reálnej deľby moci zodpovedá vylúčenie rozhodovacej činnosti akéhokoľvek iného štátneho orgánu (odlišného od súdu) pri výkone súdnicstva, pri rešpektovaní rovnosti všetkých zložiek štátnej moci ide o to, aby sudcovia v konaní a rozhodovaní podľa čl. 142 ods. 1 ústavy neboli podriadení akejkokoľvek inej zložke štátnej moci, pretože podľa Ústavy Slovenskej republiky sú „nezávislí a viazaní len zákonom“ (čl. 144 ods. 1), prípadne medzinárodnou zmluvou (čl. 144 ods. 2 ústavy). Ústava Slovenskej republiky pri súdoch a sudcoch nehovorí výslovne o ich rovnosti s ostatnými zložkami štátnej moci, ale uplatnením ústavnej zásady nezávislosti súdov a sudcov a ich viazanosti len zákonom a medzinárodnou zmluvou akúkoľvek podriadenosť iným zložkám štátnej moci Slovenskej republiky vylučuje.

Možným predmetom konania o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom Slovenskej republiky by bol preto len ten zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis Slovenskej republiky, ktorý by (v rozpore s ústavnou zásadou rovnosti jednotlivých zložiek štátnej moci) podriaďoval:

a) súdy iným zložkám štátnej moci a tým vylučoval či obmedzoval ich nezávislosť,

b) sudcov iným zložkám štátnej moci a tým vylučoval či obmedzoval ich nezávislosť.

Obmedzenie nezávislosti súdov a sudcov v naznačenom smere by súčasne znamenalo aj ich podriadenosť iným zložkám štátnej moci.

Z uvedeného vyplýva, že okruh zákonov alebo iných právnych predpisov Slovenskej republiky, ktoré by narušovali ústavnú zásadu reálnej del'by moci a rovnosti jednotlivých zložiek štátnej moci nie je rozsiahly. Uvedené ústavné zásady sú podrobnejšie rozvedené v zákonoch, ktoré vytvárajú konkrétnejšiu právnu základňu praktického uplatňovania ústavou zverených právomocí jednotlivými zložkami štátnej moci v Slovenskej republike. Pokiaľ ide o súdy, čl. 143 ods. 2 ústavy uvádza, že: „Podrobnejšiu úpravu sústavy súdov, ich pôsobnosť, organizáciu a konanie pred nimi ustanoví zákon“ a čl. 148 ods. 1 uvádza, že: „Postavenie, práva a povinnosti sudcov ustanoví zákon“.

Zákon Federálneho zhromaždenia ČSFR č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 12/1993 Z. z. vo svojom § 5 stanovuje, že:

(1) Sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a sú viazaní jedine zákonom. Sú povinní ... rozhodovať nestranne, spravodlivo a bez priet'ahov a iba na základe skutočností zistených v súlade so zákonom.

(2) Zákon poskytuje sudcom ochranu pred neoprávnenými zásahmi do ich činnosti.

Uvedené ustanovenie zákona o súdoch a sudcoch predstavuje zákonnú transformáciu ústavných zásad reálnej del'by moci a rovnosti jednotlivých zložiek štátnej moci, pretože:

a) potvrdzuje ich právo vykonávať súdnictvo (v spresnení zákonnou definíciou súdnictva podľa § 3 zákona),

b) potvrdzuje ich nezávislosť a ochranu pred neoprávneným zasahovaním a tým vylučuje ich podriadenosť akejkoľvek inej zložke štátnej moci.

Zabezpečením nezávislosti sudcov (t. j. aj nezasahovaním iných subjektov do ich konania a rozhodovania) sa preto vylučuje akýkoľvek vzťah ich podriadenosti inej zložke štátnej moci. Zabezpečenie nezávislosti súdov a sudcov obsahuje však v sebe viacero druhov záväzkov štátu, t. j. nielen vytvorenie ústavných a zákonných garancií nezasahovania do výkonu súdnictva inými subjektami. Ustanovenie § 5 ods. 3 zákona o

súdoch a sudcoch uvádza v tejto súvislosti, že: „Štát zabezpečuje nezávislosť sudcov aj ich hmotným zabezpečením“.

Zákon Federálneho zhromaždenia ČSFR č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch (v znení zákona č. 12/1993 Z. z.) ustanovením § 5 ods. 3 plní nasledovné funkcie:

1. potvrdzuje ústavnú zásadu nezávislosti sudcov (čl. 144 ods. 1 ústavy),
2. potvrdzuje, že štát zabezpečuje nezávislosť sudcov aj ich hmotným zabezpečením.

Význam § 5 ods. 3 citovaného zákona o súdoch a sudcoch spočíva v tom, že vymedzuje miesto a úlohu hmotného zabezpečenia sudcov vo vzťahu k ústavnej zásade nezávislosti sudcov.

Zákonodarca ním teda na úrovni zákonnej úpravy (a nie ústavnej úpravy) konkretizuje, že nezávislosť sudcov zakladá i záväzok štátu na jej zabezpečenie „aj hmotným zabezpečením sudcov“. Príkaz ústavnej normy, ktorej zákonnú transformáciu predstavuje zákon o súdoch a sudcoch (čl. 148 ods. 1 ústavy), však nehovorí nič o tom, v akom rozsahu a akým spôsobom má byť zabezpečená nezávislosť sudcov prostredníctvom ich platového ohodnotenia. Jediný príkaz ústavnej normy čl. 148 ods. 1 spočíva v tom, že postavenie, práva a povinnosti sudcov „ustanoví zákon“. Zákonodarca predpisuje iba formu právnej úpravy prostredníctvom zákona, a nie jej konkrétny obsah. Toto sa týka v plnom rozsahu i zabezpečenia nezávislosti sudcov prostredníctvom ich platového ohodnotenia.

Aj ďalšie právne predpisy, ktoré sa zaoberajú platovými pomermi sudcov (ako jedným zo spôsobov ich hmotného zabezpečenia), a na existenciu ktorých poukazuje § 52 ods. 5 zákona o súdoch a sudcoch, preto konkrétnejšou zákonnou úpravou platových pomerov rovnako sledujú zabezpečenie ústavnej zásady nezávislosti sudcov a tým zabezpečujú rešpektovanie čl. 148 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ide konkrétne o zákon SNR č. 420/1991 Zb. o platových pomeroch sudcov a justičných čakaťov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 148/1993 Z. z.

V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že ako už bolo uvedené Ústava Slovenskej republiky neobsahuje žiadne ustanovenie dotýkajúce sa platového ohodnotenia ústavných činiteľov, ktoré by (vo vzťahu k sudcom) konkretizovalo, aká úroveň ich platového ohodnotenia zodpovedá rešpektovaniu ústavnej zásady ich nezávislosti. Ak však takéto ustanovenie v Ústave Slovenskej republiky obsiahnuté nie je, nemôže sa ani zákon o platových pomeroch sudcov a justičných čakaťov s ním ocitnúť v rozpore. V Ústave

Slovenskej republiky nie je ani žiadne ďalšie ustanovenie, v ktorom by sa ústavná zásada rovnosti jednotlivých zložiek štátnej moci premietala aj do rovnosti platových úprav poslancov, členov vlády a sudcov. Keďže takéto konkrétne ustanovenia v Ústave Slovenskej republiky nie sú a v tomto smere ústava neobsahuje ani výslovne formulovanú zásadu, nemôže sa zákon o platových pomeroch sudcov a justičných čakatel'ov ocitnúť v rozpore s ústavou, pretože táto neobsahuje obsahovo odlišné ustanovenie, prípadne zásadu.

Až do vydania zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z. z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky mal zákonodarca úplnú voľnosť v tom, akým spôsobom a v akej výške platu vyjadri svoj záväzok z § 5 ods. 3 zákona o súdoch a sudcoch, t. j. že: „zabezpečí nezávislosť sudcov aj ich hmotným zabezpečením“. Do tohoto obdobia stanovenie výšky platu sudcov zákonodarca nepodmieňoval a ani neporovnával s platmi iných ústavných činiteľov. Nový moment v tomto smere vnáša § 23 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z. z., ktorý vo svojom odseku 1 uvádza, že:

- (1) Priemerný plat sudcu Slovenskej republiky je plat poslanca uvedený v § 2.
- (2) Platové pomery sudcov Slovenskej republiky ustanoví podľa zásady uvedenej v odseku 1 osobitný predpis.

Týmto ustanovením zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z. z. sa nemení cieľ, ktorý sa sleduje platovým ohodnotením sudcov. Je ním (v súlade s § 5 ods. 3 zákona o súdoch a sudcoch) zabezpečenie ich nezávislosti. Význam spomenutého ustanovenia je však v tom, že pokiaľ ide o určenie priemerného platu sudcu, nestanovuje ho zákonodarca „autonómne“ a nezávisle od platov členov iných zložiek štátnej moci, ale uvádza, že priemerný plat sudcu sa rovná (je totožný) platu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky tak, ako ho určuje § 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z. z. Ustanovenie § 23 ods. 2 tohoto zákona ďalej uvádza, že podľa tejto zásady budú upravené platové pomery sudcov Slovenskej republiky, a to vo forme osobitného predpisu.

Týmto osobitným predpisom sa stal zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 148/1993 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon SNR č. 420/1991 Zb. o platových pomeroch

sudcov a justičných čakateľov, ktorý v § 4 ods. 1 uvádza, že sudcom v jednotlivých platových stupňoch a platových skupinách patrí základný plat, ktorý sa určuje z priemerného platu sudcu spôsobom a použitím kritérií uvedených v odseku 1. V § 4 ods. 2 sa uvádza, že priemerným platom sudcu podľa osobitného predpisu (podľa poznámky 1a je týmto predpisom zákon č. 120/1993 Z. z.) sa rozumie plat v 6. platovom stupni a v II. platovej skupine. Zákonodarca preto v § 4 ods. 2 spresňuje, čo sa rozumie priemerným platom sudcu podľa osobitného predpisu tým, že stanovuje, že sa ním rozumie plat v 6. platovom stupni a v II. platovej skupine.

Zatiaľ čo v prípade poslancov hovorí zákonodarca iba o plate (§ 2 zákona č. 120/1993 Z. z.), v prípade sudcov používa kategórie priemerný plat a základný plat. Priemerný plat sudcu je na základe § 23 ods. 1 zákona č. 120/1993 Z. z. totožný s platom poslanca, ale pre sudcov slúži iba ako základ pre výpočet ich základného platu spôsobom a podľa kritérií uvedených v § 4 ods. 1 zákona č. 148/1993 Z. z., takže základný plat sudcu nie je v mnohých prípadoch totožný s platom poslanca. Obvodný súd Bratislava I namieta nesúlad § 4 ods. 1 a 2 citovaného zákona (ktorými sa stanovuje základný plat, resp. priemerný plat sudcu) so zásadou rovnosti jednotlivých zložiek štátnej moci. Ako vyplýva z § 1 zákona č. 120/1993 Z. z. jeho účelom je upraviť platy ústavným činiteľom (vrátane sudcov) tak: „aby bola zvýraznená reálna deľba štátnej moci a rovnosť jej jednotlivých zložiek“. Z porovnania platových úprav jednotlivých skupín ústavných činiteľov však nevyplýva, že zákonodarca chcel premietnuť účel zákona do rovnakých (absolútne rovnakých) platových pomerov ústavných činiteľov. Z uvedeného dôvodu sa preto líšia nielen platy ústavných činiteľov jednotlivých zložiek štátnej moci (poslanci - § 2, vláda - § 12, súdy - § 23 v spojení s § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 148/1993 Z. z.), ale líšia sa i platy ústavných činiteľov patriacich do tej istej zložky štátnej moci (výkonná moc - vláda - § 12, prezident - § 10, súdy - § 23, ústavný súd - § 16). Rovnosť jednotlivých zložiek štátnej moci podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z. z. neznamená preto rovnaké platové pomery ústavných činiteľov. Táto rozdielna platová úprava je možná aj preto, že Ústava Slovenskej republiky sa týmto aspektom rovnosti jednotlivých zložiek štátnej moci vôbec nezaobrá, a preto ani neupravuje (nepredpisuje) zásadu absolútnej platovej rovnosti ústavných činiteľov patriacich do jednotlivých zložiek štátnej moci.

Hoci zákon č. 120/1993 Z. z. spája platové pomery sudcov a justičných činiteľov s platovými pomermi poslancov (prostredníctvom svojho § 23 ods. 1) a prostredníctvom tohoto spojenia zabezpečuje nezávislosť sudcov, nestanovuje súčasne, že zabezpečenie nezávislosti sudcov sa dosahuje rovnakým základným platom sudcov s platom poslancov. Analýza zákona č. 120/1993 Z. z. naopak potvrdzuje, že existujú rozdiely v platovom ohodnotení ako medzi príslušníkmi jednotlivých zložiek štátnej moci, tak dokonca i vo vnútri jednotlivých zložiek štátnej moci.

Splneniu účelu zákona č. 120/1993 Z. z., t. j. úprave platov ústavných činiteľov tak, aby: „bola zvýraznená reálna deľba štátnej moci a rovnosť jej jednotlivých zložiek“ zodpovedá i nerovnaká platová úprava platových pomerov jednotlivých zložiek štátnej moci Slovenskej republiky. Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z. z. súčasne určuje presne identifikovanú „nerovnakosť“ platových pomerov a na jej margo uvádza, že jej „splnením“ je rešpektovaná „reálna deľba moci a rovnosť jej jednotlivých zložiek“.

Kategóriu rovnosti jednotlivých zložiek štátnej moci je preto v rámci Ústavy Slovenskej republiky potrebné chápať tak, že znamená nepodriadenosť jednej zložky štátnej moci inej (iným zložkám štátnej moci). Definovanie (určenie) platov ústavných činiteľov nie je tou oblasťou, právnou úpravou ktorej by bolo možné narušiť zásadu rovnosti (nepodriadenosti) jednotlivých zložiek štátnej moci podľa Ústavy Slovenskej republiky. Bez ohľadu na to, akým spôsobom a v akej výške je určený plat sudcov, takouto právnou úpravou sa nenarušuje ústavou zaručená zásada nezávislosti sudcov a nevytvára sa (v závislosti od výšky ich platu) stav ich podriadenosti iným zložkám štátnej moci.

Spory ohľadom spôsobu stanovenia platu sudcov môžu vzniknúť iba na úrovni zákonnej úpravy tým, že príslušné orgány nerešpektujú, prípadne nesprávne vykladajú tie zákonné predpisy, ktoré stanovujú spôsob a kritériá pre stanovenie platu sudcov. V takomto prípade sa však jedná o rozpor (možný rozpor) medzi právnymi predpismi rovnakej právnej sily a nie ich rozpor s Ústavou Slovenskej republiky. Je tomu tak preto, že „platový rozmer“

nezávislosti sudcov poskytuje až príslušná zákonná úprava, a nie Ústava Slovenskej republiky.

Keďže Ústavný súd Slovenskej republiky výkladom ústavnej zásady reálnej del'by moci a rovnosti jednotlivých zložiek štátnej moci dospel k záveru, že tieto nie sú obsahovo rozporné s namietanými ustanoveniami zákona SNR č. 420/1991 Zb. v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 148/1993 Z. z., rozhodol o tom, že návrhu Obvodného súdu Bratislava I nevyhovuje tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohoto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach dňa 27. januára 1995